

OPHELIA VALLEY SERİSİ

SAKLAMBAC

N.G. KABAL

DE
X

DEX KOPYA

İÇERİK UYARISI

Bu kurgu kitap hassas okurlarımızı etkileyebilecek bazı şiddet öğeleri içermektedir. İntihar düşüncesi, kendine zarar verme, madde kullanımı ve taciz gibi sorunlar yaşayan kişiler için tetikleyiciler bulundurabilir. Bu tür durumlar yaşıyorsanız ya da çevrenizde bu sorunlarla başa çıkan birileri varsa en yakınınızdaki sağlık kuruluşlarından profesyonel destek ve yardım almanız önerilir.

DEX'TE YAYIMLANAN KİTAPLARI

Hepimiz Gökyüzü Olmak İstedik Serisi

- (1) Lordlar ve Vârisler
- (2) Krallar ve Soytanları
- (2.5) Ejderha ve Yıldız
- (3) Deliler ve Cellatlar
- (4) Efsaneler ve Lanetler

- (1) Canavarın da Kalbi Varmış
- (2) Canavarlar da Hüzünlüdür

Ophelia Valley Serisi

- (1) Saklambaç
- (2) Sobe
- (3) Körebe

SAKLAMBAÇ

Yazan: N. G. Kabal

Editör: Aslı Özge Önemli

Yayın hakları: © 2025 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Aralık 2025 / ISBN 978-625-5572-07-3

Sertifika no: 44919

Kapak çizimi: Meva Eyüboğlu

Kapak tasarımı: Yeşim Ercan

Sayfa uygulama: Yasemin Çatal

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 81860

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Ticaret A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

SAKLAMBAÇ

N.G. KABAL

DEX KOPYA

DE
X

1. Bölüm

İkinci Cinayet

“Çünkü ölmüş kişi günahattan özgür kılınmıştır.”

Romalılar.6:7.

Tarihi kilisenin sunak taşının üzerinde böyle yazıyordu. Bir yazı ne kadar okunabilirse o kadar çok okumuştum. Bir duvar ne kadar izlenebilirse o kadar çok seyretmiştim. Her defasında daha yargılayıcıydı. Bazen gözlerini bana diyor ve işlediğim günahları hatırlatıyordu. Buna gerek yoktu, onları hiç unutmuyordum. Ama bazen beni başışlıyordu satırlar. Bir anlığına yüklerimden, günahlarımından kurtuluyordum.

“Lütfe,” diye fısıldadım. “Lütfe Tanrım, kötü biri olmama izin verme.”

Daha kötü biri olmama izin verme.

Onlara zarar vermek istemiyorum.

Daha fazla zarar vermek istemiyorum.

Her zaman ikinci sırada oturur, on iki havari ikonalarını seyreder ve çıkarken son kez sunağa bakıp bu cümleyi okurdum. Ayağa kalkmadan önce başımın üzerindeki tacı geriye iterek saçlarımı düzelttim. İçeride benden başka kimse yoktu, bu saatte burada olmayı ürkütücü bulanlar vardı. Bense sorgulanabilir inançlarıma rağmen burayı huzurlu buluyordum.

Yapraklar asfalt zemin üzerinde yığılmış, herkesin artık evinde kalması gerektiğini fısıldıyordu. Yılın en sevdiğim zamanlarına

* Kitab-ı Mukaddes, Rom: 6:7, 2022.

girmiştik, en çok bu mevsimde dışarıda olmayı seviyordum ama yaz boyunca tüm kasabanın yüzleştiği cinayet herkesi olduğu gibi beni de tedirgin ediyordu.

Hâlâ her yerde o el ilanları asılıydı.

“Kayıp kız aranıyor.”

Ölü olarak bulunmasına rağmen...

Katilin kurbanlarını neye göre seçtiğini kimse bilmiyordu, katilin neye benzediğini hiç kimse bilmiyordu. Bildikleri tek şey bir ay arayla iki kızı öldürdüğü, iki kızın da aynı yaşta ve aynı amigo takımında olduğuydu.

Benim de olduğum amigo takımı.

En yakın arkadaşım Maddie'nin yol üzerindeki iki katlı müstakil evine kadar yürümeye devam ettim. Sokaklarda bu kadar az kişinin olması canımı sıkıyordu. Özellikle de şenliklerin ve maçların yaklaştığı bu günlerde her yerde müzik çalıyor ve kutlama yapıyor olmaları gerekiyordu.

Maddie kapıyı çok hızlı açmıştı ama yeşil gözleri benim kahverengi gözlerimle kesiştiğinde hayal kırıklığı ile dudağını sarkıttı. Üzerinde derin dekolteye sahip kırmızı bluzu ve kot şortu vardı.

“Anlaşılan beni beklemiyordun,” diye sııttım çantamı boynumdan çıkarıp içeriye geçerken.

“Hayır...” Kapıyı kapatıp peşimden salona geldi. Saçları evde geçirilecek bir gün için fazla özenliydi. “Şu müthiş yakışıklı dedektifi bekliyordum.”

“Şu baş belası adam!” diye gözlerimi devirdim rasgele koltuğa yayılarak. “Çok konuşuyor ve gözlerini dikip insana kendini suçlu hissettiriyor.” Onun karşısında ifade verdiğim günü hâlâ hatırlıyordum. İkinci cinayetten sonra tüm takımı sorguya almışlardı. Bazıları bunun bizim amigo kızlar olmamızla ilgisi olabileceğini düşünüyordu ama delil yoktu. Şu kendinden çok emin dedektifin öngörülerı dışında.

“O mavi gözler için insan suç işler Ans,” dedi Maddie. “Ve seve seve işler.” Koltuğa oturup uzattığım ayaklarımı kendi dizlerinin üzerine çekti. “Buraya kadar yalnız mı geldin?”

Telefonumda sosyal medya hesaplarımı kontrol ederken başımı salladım.

“Dedektif neden buraya gelsin ki?” diye sordum.

“Dün ifade vermeye gittiğimde çantamı bilerek orada bıraktım.”

Kendini beğenmiş bir şekilde sırtınca ona bakıp “Senin bir sevgilin var fingirdek!” diyerek başımın altındaki yastığı ona doğru fırlattım.

“Şöyle bir vitrine bakıyorum sadece.”

Dayanamayarak onunla birlikte kahkaha attım.

Zil sesi odada yankılandı. Maddie kaşlarını alnında iki kez kaldırarak bana baktı ve bacaklarını aşağıya atarak ayağa kalktı. Şortunu belinden çekiştirerek poposunda nasıl durduğuna bakmak için şöyle bir döndü. Başımı iki yana sallayıp yeniden telefon ekranına döndüm. Instagram profilimde ekranı kaydırırken gördüğüm fotoğrafla birlikte durdum ve doğrulma ihtiyacı hissettim. İçim yeniden burkulmuştu.

Maddie elinde kırmızı deri çantasıyla döndüğünde mutsuz bir ifadesi vardı ama beni görünce kaşlarını çatıp çantayı komodinin üzerine gelişigüzel bir şekilde bıraktı.

“Ne oldu?”

Ekranı ona doğru çevirdim. “Akşam Summer için anma gecesi yapılmış.”

Telefonu eline alıp birkaç uzun dakika boyunca sessizce ekrana baktı.

Summer öldürülen ikinci kızdı ve olayın üzerinden henüz dört gün geçmişti. İkimizin de çok yakın arkadaşı değildi ama hepimiz aynı takımdaydık ve birbirimizi tanıyorduk. Böyle olayları duymak her zaman korkutucu olsa da tanıdığınız birinin başına geldiğinde kontrol edilemez bir yas insanı ele geçiriyordu.

“Katılmalıyız, değil mi?” Tüylerim ürpermiş, kendimi çok tuhaf hissetmişim.

“Yorumlara bak,” diye kaşlarını çattı. “Herkes bunun sorumsuzca olduğunu ve katil yakalanana kadar evlerimizde kalmamız gerektiğini söylemiş.”

“Sen ne düşünüyorsun?” diye sordum.

Maddie kendinden emin bir şekilde başını kaldırdı ve işaretparmağını havada rasgele salladı. “Bir psikopatın bizi korkutmasına

izin vermeyeceğiz, oraya gidip arkadaşımız için yas tutacağız. O pislik benim karşıma çıkarsa onu mahvedeceğiz.”

Bir an irkilerek garip bakışlarımı onun üzerine diktim. “Bir katile nasıl baş etmeyi düşünüyorsun?”

“Göz yaşartıcı spreyim var!” Maddie bunun en makul çözüm olduğuna inanmış gibi kendini beğenmiş şekilde kollarını göğsünde bağladı.

“Aynen bebeğim...” dedim kelimeleri uzatarak. “Ee, gelen kimmiş?”

“Dedektiflik ofisinden biri.” Bu defa kaşlarını mutsuzca kaldırıp telefonuna gömülünce yüksek sesli bir kahkaha attım. Planı boşa gitmiş, hayalleri de suya düşmüştü. Ama o çok işi olan ve kendini dünyanın en önemli insanı sanan ukala dedektifin sadece çantasını bırakmak için kapısına geleceğini düşünmesi onun saflı-ğıydı ve iyi bir arkadaş olup bunu yüzüne vurmayacaktım.

Ama iyi bir arkadaş olup ona gülecektim.

“Kes sesini!” diye uyardı.

“Matthew ne zaman gelecek?” diye sordum toparlanırken. En yakın arkadaşımın sevgilisi pek de sevdiğim biri değildi. Matthew elbette beyzbol takımındaydı ve inanılmaz özgüvenli görünüyordu ama ben onun kompleksli bir ahmak olduğunu biliyordum.

“Hemen gidiyor musun?” diye adeta çemkirdi Maddie.

“Ne oldu? Hani korkmuyordun?”

“Evet ama bu yalnız olmamı gerektirmez.”

“Şu savunma,” dedim dişlerimi göstererek. “Sokrates daha iyisini yapamazdı Mads.”

“Ciddiyim,” dedi bileğimden tutup yeniden koltuğa oturmamı sağlayarak. “En azından Matt gelene kadar bekle, çocuğum seni yemiyor. O beni yemeyi seviyor.”

Ters ters ona baktım.

“Hem seni de evine bırakırız. Hatta şöyle yaparız, ben anma gecesi için hazırlanırım. Matt bizi sizin eve bırakır, sen de hazırlanırsın ve sonrasında bizi göle götürür.”

Bir an için kafamda ölçüp biçtim ama ikna olmamıştım. Özelikle annemin Matt ile tanışmasını asla istemiyordum. Zaten birçok

şeyden rahatsızdı; amigo takımında olmamdan, çok fazla gezip tozmamdan, işe yaramaz gördüğü arkadaşlarımdan ve kötüye giden ders notlarımdan... Matt ve Maddie'yi bir arada görürse benim de onların yaşadığı türde bir ilişki yaşayacağımdan ödü kopardı. Ki aslında bu mümkün değildi çünkü onları bir arada gördüğüm her an midem bulanıyordu. Ama anneme bunu anlatamazdım.

"Matt gelene kadar beklerim," dedim. "Sonra kendi başıma giderim, gece iskelede buluşuruz."

"Huysuz bir ihtiyar gibi oluyorsun bazen," diye söylense de planımı kabul etti. Müzik açıp telefonunu kenara bıraktı. Masanın üzerinde bıraktığı pembe okeyi alıp ayak tırnaklarını boyamaya koyuldu.

O tırnaklarını bitirmeden kapı çalmış ve rahatsız edici Matt'ın gür kahkahaları kapının eşiğinden içeriye girmişti. Hızlıca kanepeden doğrulup çantamı omzuma attım. Ona olabildiğince az maruz kalmayı tercih ederdim.

"Gerçekten alınacak çocuğum," diye dudağını sarkıttı Maddie.

"Sen onun gönlünü alırsın." Sırıttım ve onun yerine dış kapıyı açan ben oldum. Matt kocaman poster çocuğu gülümsemesi ile tek kolunu kapının pervazına yaslamış duruyordu.

"Merhaba Ansel," dedi karizmatik olduğunu düşündüğü gülümsemesiyle.

"Hoşça kal Matthew." Ona bakmadan omzumun üzerinden Maddie'ye el salladım.

"Dikkatli ol," diye bağırdı. "Caddeden git ve eve varınca bana mesaj at yoksa annene şikâyet ederim." O cümlesini bitirmeden ben kulaklığımı takmışım. Annemin Maddie'yi sevmesinin bir sebebi vardı, o da gerçek bir ispiyoncu olmasıydı. Aslında saf ve iyi niyetliydi; annem de çok kurnazdı. Ona kurabiye ikram ediyor ve ağzından ne varsa alıyordu. Ve Maddie doğuştan anaç bir insan olduğu için annemin çoğu tavrını hoş karşılıyordu.

Yanımdan bir araba geçtiğinde istemsizce yerimden sıçradım. Kulaklığı çıkarıp rasgele düğümlemlerle çantama tıktım. Sanırım bu kadar da pervasız olmama gerek yoktu. En azından birinin bana yaklaştığını duymak isterdim.

Ophelia Valley büyük bir kasaba sayılmazdı; suç oranı oldukça düşük, kendi halinde bir kasabaydı. İnsanların çoğu zaten birbirini tanıyordu. Bu yüzden bir seri katil herkesi korkutmaya yetmişti. Şimdiden iki kişinin canına mal olmuştu ve herkes onun bunu yapmaya devam edeceğini düşünüyordu. Dedektiflik bürosu çok sıkı çalışıyordu, bunu görmüştük. Sürekli herkesi kontrol ediyor ve kasabada yirmi dört saat gözcülük yapıyorlardı ama katil bir hayalet gibiydi.

Bir anda dudaklarımın üzerine bir el kapandı.

Çılgılık atmak ya da bayılmak üzereyken dirseğimi arkaya doğru geçirdim.

“Ah!”

Katilimden kaçmakla göz göze gelmek arasında bir seçim yapıp kötü olanı tercih ettim ve ona döndüm.

“Henry!” diye bağırdım. “Sen geri zekâlı mısın?” Yol üzerinde açık olan marketten yaşlıca bir kadın kapıya çıktı. Hangimizin sesini duyduğunu bilmiyordum ama Henry kaburgasını tutarak yaşlı kadına gülümsedi.

Kadın gözlerini ikimiz arasında gezdirince herkesin ne kadar tetikte olduğunu fark ettim. “Sorun yok,” dedim ona doğru. “Her şey yolunda hanımefendi, arkadaşım bir aptal sadece.”

Kadın onaylamaz gözlerle ona bakıp içeriye girdi.

“Ne yaptığını sanıyorsun?”

“Sen ne yapıyorsun?” Koluma girip benimle birlikte yürümeye koyuldu. “Ödün koptu ama bu saatte tek başına yürüyorsun.”

“Eve gidiyorum,” diye mırıldandım.

“Otobüsler bunun için var.”

“Yürümek istedim.”

Beni durdurup yolun ortasında kendine çevirdi. Yüzünde onda çok sık görmediğim ihtiyatlı bir ifade vardı.

“Ansel bu şaka değil.”

“Biliyorum...” Rüzgârdan sakınarak yürümeye devam ettim. “Hayatımız bir anda çok sıkıcı oldu. Sadece evime yürüyebilmek istiyorum, çok şey mi?”

“En azından hayattasın,” dedi.

"Sen de öyle," diye bıyık altından güldüm. "İki kızın öldürülmesi kurbanların sadece kızlar olduğunu kanıtlamaz."

"Hey," diye yeniden durdurdu beni. Otobüs durağına gelmiştik. İkimiz de durağa geçip banka oturduk. "Babamdan bir şeyler öğrendim. Katilin bıraktığı bazı yazılar varmış, bu her kimse sadece bir katil değil. Bir sosyopat."

Kaşlarımı çattım ve dik durmak için kendimi zorladım.

"Ne tür yazılar?"

"Söylemiyor," dedi. Babası avukattı ve savcıyla arkadaştı, bu yüzden daha çok şey bilmesi tuhaf değildi. "Ama kasıtlı kurbanlar seçtiğini düşünüyorlar."

"Yani gerçekten amigo takımından mı seçiyor?"

"Bunu anlamanın tek bir yolu var."

"Sıradaki kurban," diye tahminde bulundum. Onun kimliği, katilin neyin peşinde olduğunu ele verecekti.

"Öyle," dedi. Gözleri bize doğru gelen otobüsün farlarıyla kıldı. "O yüzden yürümeyi bırak ve otobüse bin." Kolumdan tutup beni kaldırdı, otobüs durduğunda kapıdan ilk o girdi ve içeriyi hızlıca kolaçan etti. Birkaç kişinin daha olduğunu görünce geçmem için aşağıya indi.

"Anma gecesine gelecek misin?" diye sordum ikinci basamakta.

"Evet, seni almamı ister misin?"

"Hayır," dedim. "Orada görüşürüz."

Başını salladı.

Kartımı okutup arka taraftaki boş koltuklardan birine oturdum. Yaşıtım bir çocukla göz göze geldim. Herkesin üzerinde aynı gerilim vardı. Diğer birkaç kişi de pencereden dışarıya bakıyordu. Dışarıyı ve orada olduklarını bildikleri katili gözetiyordu sanki herkes. Sessizlik rahatsız edici hale gelince yeniden kulaklığımı taktım.

* * *

Annemin henüz gelmemiş olduğunu düşünerek rehavete kapılmıştım. Bir bardak su içmek için mutfağa gittiğimde onu masanın başında faturaları incelerken buldum.

“Nerede kaldın?” diye söylendi.

“Sana da merhaba anneciğim.” Yanına gidip yanağına yumuşak bir öpücük koydum. Bu gece zorlu olacaktı.

“Fırında köfte var.” Eliyle bileğimi hafifçe okşadıktan sonra çenesiyle fırını gösterdi. Masanın üzerinde açık bilgisayar, kahve fincanı, faturaları ve babamla olan resmi vardı. Ne zaman o çerçeveyi çıkarıp karşısına koysa onun kötü bir gün geçirdiğini anlıyordum.

Daha çok canını sıkmamak için aç olmamama rağmen birkaç köfteyi ve patatesi tabağıma alarak masanın diğer ucuna oturdum.

“Günün nasıldı?” diye sordum.

Kolunu kaldırıp iç kısmını görebilmem için bana çevirdi. Kızgın bir kedinin tırnak izleri vardı.

“Yine birilerini kızdırmışsın anlaşılan...” Güldüm.

“Ben onlara yardım etmeye çalışıyorum,” diye söylendi. Kabanın veteriner hekimiydi ve klinikte en sevdiği yardımcısı evlenip başka bir yere taşınmıştı. Yeni yardımcısı ise onu deli ediyordu.

“Summer için bir anma gecesi düzenleniyor,” dedim sakince. “Maddie ile ona katılacağız.”

“Yarın mı?”

Yutkundum ve ağızımdaki köfteyi haddinden uzun çiğnemeye koyuldum.

“Aslında bu gece, göl kenarında düzenlenecek.”

“Gidemezsin.”

“Anne,” dedim inleyerek. “Bu bir parti değil, orada olmam gerekiyor.”

“Hayatta olman, bu yüzden de evde kalman gerekiyor.”

“Onu tanıyordum anne, orada olmalıyım.”

“Ansel!” diye gürlledi başını kaldırıp nihayet bana baktığında. “Bu gece dışarıya çıkamazsın.”

“Herkes orada olacak, bir polis ekibi de orada olacak.” Kendimden emin ve kararlı durmak için tek kaşımı kaldırdım.

“Seni oraya bırakamam,” dedi. “Bugün gerçekten çok yorgunum, bütün işler bana kaldı ve bütün gün ayaktaydım. Lütfen bana zorluk çıkarma. Arkadaşını anmak istiyorsan yarın seni mezarlığa götürürüm ve ailesine baş sağlığı dilemeye benimle gelebilirsin.”

Katilin peşinde olduğunuzu sanıyorsunuz ama yanılıyorsunuz.
Katilin peşimizde olduğunu sanıyorsunuz ama yanılıyorsunuz.
Sırlar.

Yakalamaya çalıştıklarımız da kaçtıklarımız da onlar.

